

bliver den samme som nu de saakaldte „selvejende Kirkers“; det vil sige, hvis dette Udtryk er brugt aldeles korrekt i Udkastet, nemlig om Kirker, som selv eje Tienden. Der er jo ikke saa mange af dem; men der er Kirker, som eje disse. Jeg nævner saaledes Kirkerne under visse Stifter, de bornholmste Kirker, Kirkerne i de saakaldte inkorporerede Distrikter, de indlemmede Dele af Sønderjylland, og flere enkelte spredte Kirker. Jeg er ikke saa sikker paa, om det er hensigtsmæssigt at lade den 3dje Form hvor Tiendehyderen selv er Tiendeejeren helt forsvinde og gaa ind under den almindelige Lov. Jeg betragter nemlig ogsaa den Form som en ikke uheldig Form for Ordningen af Forpligtelsen til Vedligeholdelsen af Kirken, en Bemærkning, som jeg allerede gjorde den Gang, det tidligere omtalte Lovforslag var paa Tale. Jeg anser det ikke for saa heldigt at lade den rent forsvinde og gaa ind under den almindelige Regel. Dette er, som den ærede Indenrigsminister bemærkede, jo ikke særlig omfattende behandlet i Loven, men jeg stønner ikke, at man, saaledes som det er affattet, kan undgaa det Resultat, at dette Tilfælde er indbefattet under det første Stykke af § 8 ligesom under § 1, men muligvis trænger det til en særlig Bestemmelse. Jeg henstiller altsaa blot, at der muligt trænges til en særlig Bestemmelse, hvorefter dette Forhold kan løses paa en anden Maade end efter den almindelige Formel, som dette Lovforslag indeholder. Med Hensyn til Enkelthederne i denne Paragraf vil jeg bemærke, at de første Ord i første Linie dog vist helst bør udgaa, thi de ere aldeles overlødige. En Kirketiende, „paa hvilken der paahviler Forpligtelse til Vedligeholdelse m. m. af en Kirke“, er nemlig kun Definitionen for en Kirketiende; det gælder om enhver Kirketiende, at der paahviler den Forpligtelse til Vedligeholdelse af Kirken. Noget ængstelig er jeg ogsaa ved et Udtryk, der staar i det andet Punktum, det kan i alt Fald let volde nogen Uklarhed: „Af Afløsningssummen skal til Kirken henlægges en saa stor Kapital, der svarer til Tiendeejerens nuværende hele Forpligtelse.“ Jeg tror, det kunde være ret heldigt, at lade Ordet „nuværende“ gaa ud. Det behøves nemlig ikke, og det kan jo ikke være Meningen, at det skulde være den Forpligtelse, som i Djeblikket har faktisk Betydning; den kunde jo være Null, fordi Kirken nu kunde være i fuldstændig god Stand og maaske ikke i flere Aar trænge til noget Vedligeholdelsesarbejde. Men der er jo ved Siden deraf den for den hele Række af kommende Aar stadige Forpligtelse, der jo kan blive af-

tuel, muligvis efter saa Aars Forløb, muligvis først efter en Aarrekkes Forløb, som kommer med ind under Afløsningen. Den kan jo selvfølgelig kun bestemmes ved et Støn, men det er naturligvis ikke Meningen at dette skal være udelukket. Sagen vilde derfor staa klarere, naar Ordet „nuværende“ udgaa. Et Støn maa der til, og jeg tror derfor, det vil være hensigtsmæssigt at bruge Ordet „Støn“ i Stedet for „Kendelse“. Men i øvrigt kan jeg i det væsentlige betragte den Vej, man er gaaet i Udkastet, som hensigtsmæssig, nemlig at dette Støn afgives af en Kommission, væsentlig sammensat paa den Maade, der er fastsat i § 8. Jeg skal dog gøre den Bemærkning, at det maaske vilde være heldigere i Stedet for to af Retten udmeldte bygningstyndige Mænd at lade Parterne vælge hver sin bygningstyndige Mænd. Den Bygningstyndighed, der udtræ, vil ikke være hos enhver, der ellers er fagstyndig. Der vil kræves en særegen Dygtighed, og det vil let kunne medføre et Omvøb, naar man lader Retten udmelde Mændene, idet i alt Fald Kultusministeren jo ifølge sidste Punktum er berettiget til at modsætte sig Sagens videre Fremme, naar Skønnet er faldet. Og hvis han ikke paa Forhaand har haft sin bygningstyndige Raadgiver med, saa vil han være nødt til eller i alt Fald i mange Tilfælde opfordret til, at lade sin bygningstyndige Raadgiver undersøge det, som først er undersøgt af de af Retten udmeldte Mænd. Jeg savner i øvrigt ogsaa nogle nærmere Bestemmelser med Hensyn til denne Kommissions Arbejde. Det maatte vel forbeholdes Ministeren eller Regeringen ved kongelig Anordning eller anden Instruktion at give nærmere Bestemmelser om Formene, hvorunder Kommissionen skal arbejde. Et er jo klart, nemlig, at da der her er Tale om Medvirkning af bygningstyndige Mænd, maa der paa Stedet finde Møder Sted, om hvis Tid, Sted og Form, der maa træffes nogle Bestemmelser, som det vel maa være Ministeren forbeholdt at give. I andet Stykke kommer man saa til det andet Tilfælde, nemlig hvor Kirken selv ejer Tienden. Der bliver hele Afløsningen o. s. v. at henlægge til denne, altsaa en fuldstændig rigtig Bestemmelse, der er i Konformitet med, hvad første Punktum indeholder. Jeg forudsætter herved, naar det i Slutningen hedder: „at det bliver senere ved Lov at bestemme, hvorledes samtlige de til Kirkerne henlagte Midler skulle bestyres og anvendes“, at saa maa der træffes nogle foreløbige Bestemmelser straks, naar der for en Kirke indtræder dette Forhold. Der maa straks gives nogle Bestemmelser om de ad-